

DALAM MAHKAMAH SESYEN 8 DI SHAH ALAM
DALAM NEGERI SELANGOR DARUL EHSAN
KES TANGKAP JENAYAH NO : BA-62JSK-19-02/2023

ANTARA

PENDAKWA RAYA

LAWAN

YUSMAN BIN ALIP
(NO. K/P: 710318106355)

ALASAN PENGHAKIMAN
(DI AKHIR KES PENDAKWAAN)

PENGENALAN

- [1] Rayuan ini difailkan oleh pihak pendakwaan yang tidak berpuas hati terhadap perintah Mahkamah pada 13 Februari 2025 yang telah melepas dan membebaskan tertuduh tanpa dipanggil untuk membela diri daripada pertuduhan pindaan berhubung dengan kesalahan di bawah **Seksyen 14(a) Akta Kesalahan-kesalahan Seksual Terhadap kanak-Kanak 2017 (Akta 792)** dan dibaca bersama **Seksyen 16(1) Akta yang sama.**

- [2] Tertuduh dalam kes di hadapan Mahkamah ini telah dituduh dengan pertuduhan pindaan di bawah **Seksyen 14(a) Akta 792 dan dibaca bersama Seksyen 16(1) Akta yang sama** sebagaimana berikut:

PERTUDUHAN PINDAAN (Lampiran 8 dalam CMS)

“Bahawa kamu pada sekitar bulan Julai 2021 di rumah No. 08-01, Suria Jaya E-Soho, Seksyen 16, Shah Alam, dalam daerah Petaling, dalam negeri Selangor Darul Ehsan, sebagai orang yang mempunyai hubungan Amanah iaitu bapa tiri, telah melakukan amang seksual fizikal terhadap anak tiri perempuan kamu bernama xxxxxxxxxxxxxx (No. K/P: 11xxxx-10-xxxxxx) berumur 9 tahun dengan cara menjilat kemaluan kanak-kanak tersebut bagi tujuan seksual. Oleh yang demikian kamu telah melakukan satu kesalahan yang boleh dihukum di bawah Seksyen 14(a) Akta Kesalahan-kesalahan Seksual Terhadap Kanak-kanak 2017 dan dibaca bersama Seksyen 16(1) Akta yang sama.”

Hukuman Seksyen 14(a) Akta Kesalahan-Kesalahan Seksual Terhadap Kanak-Kanak 2017:

Pemenjaraan selama tempoh tidak melebihi dua puluh tahun dan boleh juga dihukum dengan hukuman sebat.

Hukuman Seksyen 16(1) Akta yang sama:

Pemenjaraan selama tempoh tidak melebihi lima tahun dan hendaklah dihukum dengan hukuman sebat tidak kurang daripada dua sebatan.

- [3] Tertuduh mengaku tidak bersalah terhadap pertuduhan pindaan yang dihadapkan. Kes ini telah dibicarakan di mana pendakwaan telah dijalankan oleh TPR Puan Ruthra Raj Selvarajoo, manakala tertuduh pula telah diwakili oleh Encik Ameerul Aizat bin Noor Haslan dari Tetuan Ameerul Aizat.
- [4] Pihak pendakwaan telah mengemukakan 4 orang saksi untuk memberikan keterangan seperti berikut:
- i) SP1 - Kakak mangsa (Nur Izyan Maisarah binti Muhammad Bukhairi)
 - ii) SP2 - Ibu mangsa (Noryusnita binti Mohamed Abdul)
 - iii) SP3 - Mangsa kanak-kanak (xxxx binti xxxxx)
 - iv) SP4 - Pegawai Penyiasat kes (Inspektor Syazwani binti Rosdli).
- [5] Di akhir kes pendakwaan, Mahkamah telah melepaskan dan membebaskan tertuduh daripada pertuduhan pindaan tanpa dipanggil untuk membela diri di akhir kes pendakwaan.

FAKTA KES PENDAKWAAN

- [6] Mangsa (SP3) dalam kes di hadapan Mahkamah ini merupakan seorang kanak-kanak perempuan berumur lebih kurang 10 tahun semasa kejadian berlaku. Mangsa tinggal bersama ibunya (SP2), kakak yang bernama Nur Izlyn Merlisa dan tertuduh yang merupakan suami kepada SP2 ketika itu di sebuah unit kediaman yang beralamat di 08-01, Suria Jaya E-Soho, Seksyen 16, Shah Alam (selepas ini dirujuk sebagai rumah Suria Jaya E-Soho).
- [7] Mangsa mendakwa tertuduh sebagai orang yang mempunyai hubungan amanah iaitu bapa tiri, telah melakukan amang seksual fizikal terhadap mangsa dengan cara menjilat kemaluan mangsa bagi maksud seksual. Kejadian tersebut dikatakan berlaku sekitar bulan Julai 2021 bertempat di rumah Suria Jaya E-Soho, Shah Alam.
- [8] Pada 10 November 2021, jam lebih kurang jam 1740hrs, semasa SP2 berada di dalam kereta bersama-sama dengan mangsa dan tertuduh di kawasan Seri Kembangan, berlaku salah faham antara SP2 dan tertuduh yang menyebabkan tertuduh keluar dari kereta. Pada masa tersebut, mereka sedang menunggu Nur Izlyn Merlisa yang merupakan kakak kepada mangsa balik dari kerja. Sebaik sahaja tertuduh keluar dari kereta, mangsa kemudiannya telah memeluk SP2 dari belakang sambil menangis dan menyatakan bahawa SP2 membenci tertuduh. Mangsa telah memberitahu SP2 bahawa

sekitar bulan Julai 2021, tertuduh iaitu bapa tirinya (kini merupakan bekas bapa tiri) telah menjilat kemaluannya semasa mangsa sedang tidur bersama-sama dengan SP2 di dalam bilik tidur di rumah Suria Jaya E-Soho, Shah Alam.

- [9] Pada hari kejadian, mangsa menyatakan bahawa pada masa tengah malam, mangsa sedang baring di atas lantai di dalam bilik tidur SP2, bersebelahan dengan SP2 yang sedang tidur, manakala tertuduh pula sedang merokok di luar rumah. Kemudian, tertuduh telah masuk ke dalam bilik tidur dan duduk di atas katil, berdekatan dengan tingkap bilik. Tertuduh kemudiannya dengan perlahan-lahan telah datang menghampiri mangsa, lalu menarik baju kelawar yang dipakai oleh mangsa ke atas serta menurunkan seluar dalam mangsa hingga ke bawah punggung. Tertuduh seterusnya telah menjilat kemaluan mangsa.
- [10] Mangsa mengatakan bahawa semasa kejadian, mangsa telah mencuit SP2 yang sedang tidur di sebelahnya, namun SP2 tidak terjaga, hanya gerakkan badan sahaja. Selepas menjilat kemaluan mangsa, tertuduh kemudiannya telah bangun dan pergi ke arah tingkap. Manakala mangsa pula telah bangun, dan naik ke atas katil dan tidur. Tertuduh kemudiannya telah baring di sebelah SP2 dan turut tidur.
- [11] Mangsa hanya mendedahkan kejadian tersebut kepada SP2 pada 10 November 2021, selepas melihat SP2 dan tertuduh bertengkar di dalam kereta. Ekoran pendedahan tersebut, SP2

kemudiannya telah membawa mangsa ke balai polis untuk membuat laporan polis, dan siasatan telah dijalankan oleh pihak polis terhadap tertuduh.

BEBAN PEMBUKTIAN DI AKHIR KES PENDAKWAAN

[12] **Seksyen 173(h) Kanun Tatacara Jenayah** memperuntukkan bahawa—

- (i) *If the Court finds that a prima facie case has been made out against the accused on the offence charged, the Court shall call upon the accused to enter on his defence.*
- (ii) *If the Court finds that a prima facie case has been made out against the accused on an offence other than the offence charged which the Court is competent to try and which in the opinion of the Court it ought to try, the Court shall amend the charge.*
- (iii) *For the purpose for subparagraphs (i) and (ii), a prima facie case is made out against the accused where the prosecution has adduced credible evidence proving each ingredient of the offence which if unrebutted or unexplained would warrant a conviction.”*

[13] **Seksyen 180 Kanun Tatacara Jenayah** memperuntukkan bahawa –

(1) When the case for the prosecution is concluded, the Court shall consider whether the prosecution has made out a prima facie case against the accused.

(2) If the Court finds that the prosecution has not made out a prima facie case against the accused, the Court shall record an order of acquittal.

(3) If the Court finds that a prima facie case has been made out against the accused on the offence charged the Court shall call upon the accused to enter on his defence.

(4) For the purpose of this section, a prima facie case is made out against the accused where the prosecution has adduced credible evidence proving each ingredient of the offence which if unrebutted or unexplained would warrant a conviction.

[14] Oleh yang demikian, merujuk kepada s.173(h) dan s.180 Kanun Tatacara Jenayah, beban pembuktian di akhir kes pendakwaan adalah prima facie. Maksud prima facie adalah *maximum evaluation of the prosecution's evidence and if unrebutted it would warrant the accused's conviction*. Maksud

prima facie ini telah pun dijelaskan dalam kes-kes Mahkamah Persekutuan dan Mahkamah Rayuan. Mahkamah ini telah merujuk kepada kes-kes **Balachandran v Pendakwa Raya [2005] 1 CLJ 8** dan **Looi Kow Chai dan Anor v Pendakwa Raya [2003] 1 CLJ 734**.

[15] Mahkamah Persekutuan dalam kes **Balachandran v Pendakwa Raya [2005] 1 CLJ 85** telah memutuskan bahawa-

“Section 180(1) makes it clear that the standard of proof on the prosecution at the close of its case is to make out a prima facie case while s. 182A(1) enunciates that at the conclusion of the trial the court shall consider all the evidence adduced and decide whether the prosecution has proved its case beyond reasonable doubt. The standard of proof on the prosecution at the end of its case and at the end of the whole case has thus been statutorily spelt out in clear terms. The submission made must therefore be ratiocinated against the background of the meaning of the phrase “prima facie case” in s. 180. Section 180(2) provides that the court shall record an order of acquittal if a prima facie case has not been made out while s. 180(3) provides that if a prima facie case has been made out the accused shall be called upon to enter his defence. A prima facie case is therefore one that is sufficient for the accused to be called upon to answer. This in turn means that the evidence adduced

must be such that it can be overthrown only by evidence in rebuttal. The phrase "prima facie case" is defined in similar terms in Mozley and Whiteley's Law Dictionary, 11th edn as:

A litigating party is said to have a prima facie case when the evidence in his favour is sufficiently strong for his opponent to be called on to answer it. A prima facie case, then, is one which is established by sufficient evidence, and can be overthrown only by rebutting evidence adduced by the other side.

The result is that the force of the evidence adduced must be such that, if unrebutted, it is sufficient to induce the court to believe in the existence of the facts stated in the charge or to consider its existence so probable that a prudent man ought to act upon the supposition that those facts exist or did happen. On the other hand if a prima facie case has not been made out it means that there is no material evidence which can be believed in the sense as described earlier. In order to make a finding either way the court must, at the close of the case for the prosecution, undertake a positive evaluation of the credibility and reliability of all the evidence adduced so as to determine whether the elements of the offence have been established. As the trial is without a jury it is only with such a positive evaluation can the court make a

determination for the purpose of s. 180(2) and (3). Of course in a jury trial where the evaluation is hypothetical the question to be asked would be whether on the evidence as it stands the accused could (and not must) lawfully be convicted. That is so because a determination on facts is a matter for ultimate decision by the jury at the end of the trial. Since the court, in ruling that a *prima facie* case has been made out, must be satisfied that the evidence adduced can be overthrown only by evidence in rebuttal it follows that if it is not rebutted it must prevail. Thus if the accused elects to remain silent he must be convicted. **The test at the close of the case for the prosecution would therefore be: Is the evidence sufficient to convict the accused if he elects to remain silent? If the answer is in the affirmative then a *prima facie* case has been made out. This must, as of necessity, require a consideration of the existence of any reasonable doubt in the case for the prosecution. If there is any such doubt there can be no *prima facie* case."**

- [16] Mahkamah Rayuan dalam kes **Looi Kow Chai dan Anor v Pendakwa Raya [2003] 1 CLJ 734** pula telah memutuskan bahawa—

"Di bawah s. 180 Kanun Prosedur Jenayah (Dikaji 1999), tanggungjawab seseorang hakim, yang bersidang secara sendirian, di akhir kes pendakwaan,

adalah untuk menentukan, selaku pengadil fakta, sama ada pendakwaan berjaya membuktikan suatu kes prima facie terhadap tertuduh. Hakim hanya mempunyai satu pertimbangan untuk dibuat; beliau mestilah mentaklukkan keterangan pendakwaan kepada suatu penilaian maksima dan selepas itu menanya dirinya soalan ini: sekiranya aku memutuskan untuk memanggil tertuduh untuk membela diri, dan dia memilih untuk berdiam diri, adakah aku akan mensabitkannya berdasarkan keseluruhan keterangan yang dikemukakan oleh pendakwaan? Jika jawapannya negatif, maka tiada kes prima facie dibuktikan, dan tertuduh berhak untuk dibebaskan. (Mentaklukkan keterangan pendakwaan kepada penilaian maksima untuk menentukan sama ada pembelaan patut dipanggil tidak bermakna bahawa pendakwaan perlu membuktikan kesnya di luar keraguan munasabah di peringkat peralihan tersebut).”

DAPATAN DAN KEPUTUSAN MAHKAMAH DI AKHIR KES PENDAKWAAN

- [17] Di akhir kes pendakwaan, Mahkamah perlu memutuskan sama ada pihak pendakwaan telah berjaya membuktikan kes prima facie terhadap tertuduh bagi kesalahan melakukan amang seksual fizikal terhadap anak tirinya (mangsa/SP3) yang masih kanak-kanak sebagaimana yang telah

dipertuduhkan dalam kes di hadapan Mahkamah ini ataupun tidak.

[18] **Seksyen 14(a) Akta 792** memperuntukkan seperti berikut:

“14. Amang seksual fizikal atas kanak-kanak

Mana-mana orang yang, bagi maksud seksual-

(a) Menyentuh mana-mana bahagian badan seseorang kanak-kanak;

(b) Membuatkan seseorang kanak-kanak menyentuh mana-mana bahagian badan orang itu atau bahagian badan mana-mana orang lain;

(c) Membuatkan seseorang kanak-kanak menyentuh mana-mana bahagian badan kanak-kanak itu sendiri; atau

(d) melakukan apa-apa perbuatan lain yang melibatkan kontak fizikal dengan seseorang kanak-kanak tanpa persetujuan,

melakukan suatu kesalahan dan hendaklah, apabila disabitkan, dihukum dengan pemenjaraan selama tempoh tidak melebihi dua puluh tahun dan boleh juga dihukum dengan hukuman sebat.”

Huraian 1—Perbuatan menyentuh boleh melibatkan perbuatan menyentuh dengan menggunakan mana-mana bahagian badan atau dengan suatu objek dan boleh dilakukan melalui apa-apa sahaja termasuk apa-apa sahaja yang dipakai oleh orang yang menyentuh atau kanak-kanak yang disentuh.

Huraian 2—Dalam menentukan apakah yang menjadi maksud seksual, Mahkamah boleh menimbangkan, antara lain, bahagian badan yang disentuh, sifat dan takat perbuatan menyentuh atau kontak fizikal dan semua hal keadaan lain yang berkenaan dengan perlakuan itu.”

[19] Berdasarkan kepada **Huraian 1 Seksyen 14 Akta 792**, perbuatan menyentuh boleh melibatkan sentuhan dengan menggunakan mana-mana bahagian badan oleh tertuduh, dan “*maksud seksual*” berdasarkan **Huraian 2 seksyen 14 Akta 792** pula ialah Mahkamah boleh menimbangkan, antara lain bahagian badan yang disentuh, sifat dan takat perbuatan menyentuh tersebut.

[20] Manakala **Seksyen 16 Akta 792** pula memperuntukkan seperti berikut :

“16 Orang yang mempunyai hubungan amanah

1. *Jika seseorang yang melakukan mana-mana kesalahan di bawah Akta ini atau mana-mana kesalahan yang dinyatakan dalam Jadual terhadap seseorang kanak-kanak, mempunyai hubungan amanah dengan kanak-kanak itu, orang itu hendaklah, sebagai tambahan kepada hukuman yang dia boleh dikenakan bagi kesalahan itu, dihukum dengan pemenjaraan selama tempoh tidak melebihi lima tahun dan hendaklah juga dihukum dengan hukuman sebat tidak kurang daripada dua sebatan.*
2. *Dalam seksyen ini, seseorang dikatakan mempunyai hubungan amanah dengan seseorang kanak-kanak jika kanak-kanak itu berada di bawah pemeliharaan, pengawasan atau kuasanya, termasuk tetapi tidak terhad kepada—*
 - a) *ibu atau bapa, penjaga atau seseorang yang mempunyai hubungan persaudaraan melalui pertalian darah seibu sebapa atau pertalian darah seibu atau sebapa, atau melalui perkahwinan atau pengangkatan, termasuk pengangkatan de facto;*
 - b) *... ;*
 - c) *... ;*
 - d) *... ;*
 - e) *... ; dan*
 - f) *... .*

[21] Oleh itu, berikut adalah elemen-elemen yang perlu dibuktikan oleh pihak pendakwaan pada tahap prima facie bagi kesalahan di bawah **seksyen 14(a) Akta 792** dan dibaca bersama **seksyen 16(1) Akta yang sama** dalam kes di hadapan Mahkamah ini sebagaimana pertuduhan pindaan :

- i) Mangsa adalah seorang kanak-kanak;*
- ii) Tertuduh telah bagi maksud seksual menyentuh mana-mana bahagian badan mangsa dengan cara menjilat kemaluan mangsa: dan*
- iii) Tertuduh adalah ayah/bapa tiri kepada mangsa.*

ELEMEN PERTAMA – MANGSA ADALAH SEORANG KANAK-KANAK

[22] **Seksyen 2(1) Akta 792** mentafsirkan kanak-kanak sebagai seseorang yang di bawah umur lapan belas tahun sebagaimana peruntukkan berikut:-

“(1) Akta ini hendaklah terpakai bagi kanak-kanak yang berumur di bawah lapan belas tahun dan sekiranya Akta ini berhubung dengan mana-mana undang-undang bertulis yang lain, bagi kanak-kanak yang berumur sebagaimana yang dinyatakan dalam undang-undang bertulis itu.”

[23] Menurut mangsa, kejadian berlaku pada sekitar bulan Julai 2021. Mangsa dilahirkan pada 22 September 2011. Mangsa memberi keterangan di Mahkamah pada 6 dan 7 November 2024. Pihak pendakwaan telah berjaya membuktikan umur

mangsa apabila mengemukakan sijil kelahiran mangsa seperti di eksibit P1 melalui ibu mangsa (SP2) semasa perbicaraan. Oleh yang demikian, mangsa berusia 9 tahun 10 bulan semasa kejadian dan berusia 13 tahun 2 bulan semasa memberikan keterangan di Mahkamah. Disamping itu, pihak pembelaan tidak pernah membangkitkan sebarang pertikaian mengenai usia mangsa tersebut. Sehubungan dengan itu, Mahkamah mendapati bahawa semasa kejadian pada sekitar bulan Julai 2021, mangsa berusia di bawah umur 18 tahun, dan mangsa adalah merupakan seorang kanak-kanak sebagaimana tafsiran di bawah **Seksyen 2(1) Akta 792**. Oleh yang demikian, elemen pertama pertuduhan telah berjaya dibuktikan oleh pihak pendakwaan.

ELEMEN KEDUA – TERTUDUH TELAH BAGI MAKSUD SEKSUAL MENYENTUH MANA-MANA BAHAGIAN BADAN MANGSA DENGAN CARA MENJILAT KEMALUAN MANGSA (SP3)

[24] Bagi elemen kedua ini, pihak pendakwaan perlu membuktikan tindakan tertuduh menjilat kemaluan mangsa adalah dengan maksud seksual.

[25] Kelonggaran syarat pembuktian dalam kes kesalahan seksual terhadap kanak-kanak adalah diperuntukkan di **bawah seksyen 17 dan seksyen 18 Akta 792**.

[26] **Seksyen 17** memperuntukkan seperti berikut:

17. Anggapan keupayaan saksi kanak-kanak

“Walau apapun apa-apa yang berlawanan dalam mana-mana undang-undang bertulis yang lain, dalam mana-mana prosiding terhadap mana-mana orang yang berhubungan dengan mana-mana kesalahan di bawah Akta ini, atau mana-mana kesalahan yang dinyatakan dalam Jadual sekiranya mangsa ialah kanak-kanak, seseorang kanak-kanak dianggap kompeten untuk memberikan keterangan melainkan jika Mahkamah berpendapat selainnya.”

[27] Manakala **Seksyen 18** pula memperuntukkan seperti berikut:

18. Keterangan saksi kanak-kanak

“Walau apapun apa-apa yang berlawanan dalam mana-mana undang-undang bertulis yang lain, dalam apa-apa prosiding terhadap mana-mana orang yang berhubungan dengan mana-mana kesalahan di bawah Akta ini, atau mana-mana kesalahan di bawah Jadual jika mangsa adalah kanak-kanak, Mahkamah boleh mensabitkan orang itu bagi kesalahan itu berasaskan keterangan tanpa sokongan seseorang kanak-kanak, yang diberikan dengan sumpah atau selainnya.”

[28] Berdasarkan **seksyen 17** dan **seksyen 18 Akta 792**, kanak-kanak adalah kompeten untuk memberikan keterangan dan

keterangan saksi kanak-kanak yang tidak bersumpah boleh diterima serta satu sabitan berdasarkan keterangan tersebut adalah selamat.

[29] Mahkamah ini mengambil maklum mengenai pemansuhan **seksyen 17** dan **seksyen 18 Akta 792** yang berkuatkuasa pada 3 Mac 2025. Namun demikian, memandangkan mangsa telah memberi keterangan pada 6 dan 7 November 2024 iaitu sebelum pemansuhan **seksyen 17** dan **seksyen 18 Akta 792** tersebut, maka **seksyen 17** dan **Seksyen 18 Akta 792** masih lagi terpakai bagi kes di hadapan Mahkamah ini.

[30] Di dalam kes di hadapan Mahkamah ini, mangsa merupakan seorang kanak-kanak perempuan berbangsa Melayu yang baru berusia 13 tahun 2 bulan semasa memberikan keterangan di Mahkamah pada 6 dan 7 November 2024. Oleh itu, Mahkamah dengan dibantu oleh pihak pendakwaan telah mengadakan pemeriksaan awal terhadap mangsa untuk memastikan mangsa memahami maksud sumpah dan faham tanggungjawab bercakap benar di dalam Mahkamah sebelum membenarkan mangsa mengangkat sumpah. Mahkamah mendapati dan berpuas hati bahawa mangsa memahami maksud sumpah dan memahami akibat daripada tidak bercakap benar. Oleh yang demikian, Mahkamah membenarkan mangsa memberikan keterangan secara bersumpah. Disamping itu, walaupun terdapat peruntukkan **seksyen 17 Akta 792** di dalam menilai keterangan yang

diberikan oleh mangsa, Mahkamah telah mengingatkan diri sendiri untuk menerima keterangan mangsa secara berhati-hati kerana mangsa merupakan saksi kanak-kanak. Mahkamah harus melihat bagaimana demeanour dan cara mangsa ini memberikan keterangan sepanjang perbicaraan di Mahkamah. Mahkamah merujuk kepada kes **Razi Bin Amni v PP (2010) 7 MLJ 756, Ahmadi Asnawi JC** yang menyatakan seperti berikut:

“...[5] It is trite that it is the business of the trial judge to assess and appraise the credibility of the witness appearing before him. It is for him to make a proper assessment of the witness upon the evidence given as tested against the whole of the evidence in its entirety and tested against all the probabilities of the case.

To a certain extend he is aided by the demeanour of the said witness testifying before him. The witness's promptitude or hesitation in answering the questions, the mannerism in answering the questions, the reactions to the questions put, the tone of the voice, the stares and blink of the eyes, the overall intelligence, and a hosts of other minute body language were all said to have played a role in such appraisal. Having seen and heard the witness, the trial judge is the best person to make out the kind of witness testifying before him. It is therefore his primary

business to appraise whether the witness is a credible witness of truth and that his/her testimony is worthy of acceptance without more.”

- [31] Berdasarkan prinsip yang diputuskan dalam kes **Razi Bin Amni v PP (Supra)**, Mahkamah ini telah meneliti keseluruhan keterangan mangsa berkenaan dengan dakwaan bahawa tertuduh telah menjilat kemaluan mangsa. Mahkamah telah meneliti tindak tanduk mangsa serta menilai satu persatu keterangan mangsa mengenai kejadian tersebut semasa mangsa memberi keterangan di Mahkamah. Keterangan mangsa telah diperhalusi oleh Mahkamah daripada segenap sudut.
- [32] Mangsa di dalam keterangannya mengatakan bahawa tertuduh telah menjilat kemaluan mangsa semasa mangsa sedang baring di sebelah SP2 di dalam bilik tidur di rumah Suria Jaya E-Soho, Shah Alam. Mangsa telah menceritakan dengan terperinci perlakuan tertuduh yang telah menjilat kemaluan mangsa pada hari kejadian tersebut. Mangsa telah memberikan keterangan berkenaan kedudukan mangsa dan SP2 semasa sedang baring, serta posisi kedudukan tertuduh ketika kejadian tersebut. Mangsa juga turut membuat demonstrasi dengan menggunakan anak patung anatomi bagi menunjukkan posisi kaki mangsa semasa kejadian tersebut.

[33] Namun demikian, Mahkamah berpendapat keterangan mangsa berkenaan kejadian tersebut tidak boleh dipercayai dan hanya rekaan mangsa semata-mata, walaupun mangsa telah menceritakan kejadian tersebut dengan terperinci. Ini adalah kerana Mahkamah berpeluang melihat “demeanour” mangsa semasa mangsa memberikan keterangan secara bersumpah di Mahkamah di mana Mahkamah mendapati gaya percakapan, perlakuan serta gerak tubuh badan mangsa menunjukkan bahawa mangsa bukanlah seorang saksi yang kredible dan boleh dipercayai. Mahkamah juga berpendapat bahawa keterangan yang diberikan oleh mangsa adalah tidak probable. Tambahan pula, semasa mangsa memberikan keterangan di Mahkamah, mangsa dapat menjawab soalan-soalan yang dikemukakan oleh pihak pendakwaan, mahupun pembelaan berhubung dengan kejadian tersebut dengan begitu lancar, walaupun kejadian tersebut telah berlaku kira-kira 3 tahun sebelum perbicaraan. Mahkamah mendapati bahawa mangsa tidak menunjukkan sebarang usaha untuk mengingati semula peristiwa yang berlaku, sebaliknya menjawab dengan terlalu sempurna, tanpa tersekat-sekat. Mangsa juga kelihatan tidak menunjukkan sebarang kesan emosi atau trauma berkaitan kejadian jilat kemaluan tersebut, seolah-olah peristiwa tersebut tidak pernah berlaku.

[34] Keadaan mangsa yang kelihatan seperti tidak mengalami sebarang trauma atau kesan emosi ketika menceritakan kejadian jilat kemaluan mangsa oleh tertuduh tersebut semasa

memberikan keterangan di Mahkamah telah menimbulkan keraguan terhadap kebenaran dakwaan tersebut.

[35] Berdasarkan keterangan mangsa, kejadian jilat kemaluan mangsa tersebut berlaku ketika mangsa sedang baring di atas lantai, betul-betul bersebelahan dengan SP2, di dalam bilik tidur di rumah Suria Jaya E-Soho, Shah Alam. Mangsa mengatakan bahawa ketika mangsa sedang baring di atas lantai bersebelahan SP2, tertuduh telah masuk ke dalam bilik tidur, dan duduk di atas katil berdekatan dengan tingkap. Tertuduh kemudiannya secara perlahan-lahan telah menghampiri mangsa, menarik baju kelawar yang dipakai oleh mangsa ke atas, dan menurunkan seluar dalam mangsa hingga ke bawah punggung, lalu menjilat kemaluan mangsa. Mangsa turut mengatakan bahawa semasa tertuduh menjilat kemaluan mangsa, mangsa telah mencuit SP2 yang sedang tidur di sebelahnya, namun SP2 hanya menggerakkan badan dan tidak terjaga. Mahkamah berpendapat keterangan mangsa berhubung kejadian tersebut adalah tidak munasabah. Ini adalah kerana berdasarkan fakta kes, SP2 baring betul-betul di sebelah mangsa. Oleh itu, SP2 boleh pada bila-bila masa terjaga dan melihat perbuatan tertuduh tersebut, sekiranya benar ianya berlaku.

[36] Mahkamah berpendapat adalah tidak logik bagi tertuduh untuk mengambil risiko sedemikian, jika benar kerana SP2 berada terlalu hampir dengan mangsa. Tambahan pula, keterangan

daripada mangsa sendiri menunjukkan bahawa pencahayaan di dalam bilik tidur tersebut adalah tidak begitu gelap kerana terdapat cahaya dari luar walaupun lampu bilik tidur tersebut telah pun ditutup sebagaimana keterangan mangsa seperti berikut:

“Q: Tadi kamu kata semasa kejadian kamu dah nak tidur, lampu bilik buka ke tutup?”

A: Tutup.

Q: Keadaan bilik terang ke gelap?

A: Tak terang sangat sebab ada cahaya daripada luar.

Q: Ada cahaya dari luar ke?

A: Ya.

Q: Memang boleh nampak di dalam bilik itu?

A: Ya.”

[37] Justeru, kemungkinan untuk SP2 tersedar dan melihat kejadian tersebut adalah tinggi, sekaligus menimbulkan keraguan terhadap versi yang dikemukakan oleh mangsa.

[38] Di samping itu, Mahkamah juga mengambil kira keterangan saksi-saksi pendakwaan mengenai susun atur bilik yang sempit, serta kedudukan tertuduh yang berada di hujung kaki mangsa (tandaan “Z”) dan kedudukan mangsa yang sedang baring betul-betul bersebelahan dengan SP2 (tandaan “X”) sebagaimana yang ditunjukkan dalam gambar tempat kejadian (gambar 3, Ekshibit P3). Mahkamah berpendapat situasi ini menyukarkan tertuduh untuk melarikan diri sekiranya perbuatannya tersebut disedari oleh SP2. Ini menimbulkan keraguan kepada Mahkamah sama ada kejadian jilat tersebut benar-benar berlaku sebagaimana yang didakwa. Keterangan mangsa berkenaan kedudukan tertuduh, mangsa dan SP2 di dalam bilik semasa kejadian adalah seperti berikut:

“Q: Boleh bagi tahu, gambar yang menunjukkan tempat kamu baring semasa kejadian?”

A: Gambar 3.

Q: Di mana kamu baring di dalam gambar 3?

A: Tepi katil, depan kipas merah.

PB: Untuk gambar yang sedang dirujuk oleh saksi, adakah gambar yang telah ditanda atau gambar baru yang tidak bertanda ‘x’?

JB: Benar puan, yang ada tandaan ‘x’.

PB: Pohon gambar baru diberikan.

*DPP: Ini adalah gambar yang telah ditender di
Mahkamah.*

Mah: Gambar 3, di mana?

SP3: Depan kipas merah.

Mah: Sebelah mana?

SP3: Sebelah katil.

Mah: Mana katil? Tunjukkan.

SP3: (saksi tunjuk katil di gambar 3 ID3)

DPP: Mohon tandakan katil sebagai “y”.

Mah: SP3 tandakan katil sebagai “y”.

*Q: Kamu tanda “y” di katil yang Yusman tengah
duduk ke?*

A: Ya.

Q: Kamu tengah baring di mana masa itu?

A: Saya baring dekat depan kipas merah tu.

Q: *Menghadap ke mana, kaki di mana dan kepala di mana?*

A: *Kaki dekat kipas merah.*

Q: *Dalam gambar ini, selalu di lantai ada tilam atau kamu baring terus atas lantai?*

A: *Dekat atas lantai ada tilam.*

Q: *Mak baring di mana?*

A: *Mak baring dekat depan kipas kelabu.*

Q: *Tunjuk kipas kelabu di mana?*

A: *Yang ini. (tunjuk pada gambar 3 ID3)*

Q: *Yang sebelah kipas merah ini ke?*

A: *Ya.*

Q: *Semasa Yusman jilat kemaluan kamu, Yusman ada di mana?*

A: *Semasa Yusman jilat kemaluan saya, dia ada dekat hujung sini. (saksi tunjuk pada gambar 3 ID3)*

DPP: Mohon untuk ditandakan.

Mah: Dibenarkan dan ditandakan sebagai “z”.

Q: Yusman duduk di tandaan “z”, di depan kamu, waktu itu Yusman tengah duduk, dia duduk macam mana?

A: Dia duduk bersila.”

[39] Selain itu, Mahkamah juga menilai bahawa tiada kekerasan fizikal atau ugutan yang dilakukan oleh tertuduh terhadap mangsa ketika kejadian di mana kaki dan tangan mangsa tidak diikat, serta mulut mangsa juga tidak ditutup oleh tertuduh. Maka, adalah munasabah untuk mangsa menjerit atau mengejutkan SP2 yang sedang tidur di sebelah mangsa pada masa tersebut.

[40] Mangsa di dalam keterangannya menyatakan bahawa beliau tidak menjerit kerana takut tertuduh akan mencampaknya keluar dari tingkap yang terbuka luas. Keterangan ini diberikan oleh mangsa semasa pemeriksaan balas oleh pihak peguambela tertuduh seperti berikut:

“Q: Semasa Yusman jilat kemaluan kamu itu, kamu buat apa?

A: Semasa Yusman jilat kemaluan saya tu, saya cuit-cuit mak.

Q: *Kamu ada cakap apa-apa ke, jerit ke?*

A: *Saya tak jerit sebab takut.*

Q: *Kenapa takut?*

A: *Masa tu tingkap terbuka besar, takut dia campak kat bawah.*

Q: *Semasa kejadian, semasa Yusman jilat kemaluan kamu, dia ada cakap apa-apa ke dengan kamu?*

A: *Masa Yusman jilat kemaluan saya tu, dia tak ada cakap apa-apa kat saya.*

Q: *Berapa lama berlaku kejadian ini?*

A: *Kejadian tu berlaku tak sampai 5 minit.”*

[40] Namun, alasan ini tidak meyakinkan Mahkamah kerana selain daripada tidak ada sebarang bentuk kekerasan fizikal yang dilakukan oleh tertuduh terhadap mangsa semasa kejadian tersebut, keterangan juga menunjukkan bahawa sebelum kejadian tersebut berlaku, iaitu sepanjang tempoh perkahwinan tertuduh dengan SP2 sehinggalah mereka bercerai, mangsa tidak pernah mempunyai sebarang masalah dengan tertuduh. Malah, mangsa sendiri mengakui semasa keterangannya bahawa tertuduh tidak pernah memukul atau mencederakannya sebelum ini, seperti yang dinyatakan oleh

mangsa semasa pemeriksaan balas oleh Peguambela tertuduh:

“Q: Sebelum kejadian jilat tu, Yusman tak pernah pukul Baby ke apa kan?”

A: Aaa tak pernah.

Q: Kalau Yusman tak pernah pukul Baby sebelum kejadian berlaku kenapa Baby sampai terfikir Yusman nak campak luar tingkap?

A: Tak pasti sebab masa tu tengah takut kan, terfikir macam tu.”

[41] Di samping itu, tiada keterangan daripada mana-mana saksi pendakwaan yang menunjukkan bahawa tertuduh merupakan seorang yang panas baran atau sering memukul mangsa, ataupun mangsa pernah merasa takut terhadap tertuduh sepanjang tertuduh tinggal bersama dengan mangsa dan SP2 di rumah Suria Jaya E-Soho, Shah Alam tersebut.

[42] Selain itu, terdapat percanggahan antara keterangan mangsa dan Pegawai Penyiasat (SP4) mengenai sama ada tertuduh mengugut mangsa semasa kejadian. Mangsa menyatakan tiada ugutan berlaku, manakala SP4 pula menyatakan bahawa mangsa tidak menjerit kerana telah diberi amaran oleh

tertuduh semasa kejadian. Percanggahan ini menimbulkan keraguan terhadap kebenaran keterangan mangsa.

[43] Mangsa di dalam keterangannya menyatakan bahawa kejadian jilat tersebut berlaku kurang daripada lima minit. Mahkamah berpendapat bahawa tempoh tersebut adalah agak lama bagi seorang kanak-kanak yang baru berumur lebih kurang 10 tahun untuk tidak bertindak balas atau menjerit semasa kemaluannya dijilat oleh tertuduh, melainkan hanya mencuit SP2 yang sedang baring di sebelahnya sahaja.

[44] Mahkamah juga menilai tingkah laku mangsa semasa, dan selepas kejadian dan mendapati ianya tidak selari dengan dakwaan bahawa beliau telah menjadi mangsa serangan seksual. Walaupun mangsa mengatakan bahawa beliau berasa takut dan geli semasa kejadian tersebut, namun selepas kejadian tersebut, mangsa masih boleh bangun dari lantai dan duduk di atas katil sebelum tidur di atas katil yang terletak berhampiran dengan tempat tertuduh berada di mana katil terletak berdekatan dengan tingkap. Menurut keterangan mangsa, selepas kejadian jilat tersebut, tertuduh telah bangun dan pergi ke arah tingkap, manakala mangsa pula naik ke atas katil dan tidur. Selepas itu, tertuduh baring di sebelah SP2 dan terus tidur, sebagaimana keterangan berikut:

“Q: Selepas jilat kemaluan, apa yang Yusman buat?”

A: *Selepas Yusman jilat kemaluan, dia terus duduk dekat tepi tingkap.*

Q: *Kamu buat apa lepas itu?*

A: *Lepas tu saya bangun dan duduk atas katil.*

Q: *Selepas kejadian itu, kamu kata Yusman duduk di tepi tingkap, kamu buat apa?*

A: *Lepas tu saya terus terjaga dan duduk atas katil.*

Q: *Katil di atas ke atau yang di lantai?*

A: *Katil atas.*

Q: *Selepas itu, kamu buat apa?*

A: *Lepas tu tidur.*

Q: *Yusman ada ke waktu itu?*

A: *Ada, Yusman masa tu lepas saya bangun duduk atas katil, dia terus baring sebelah mak.*

Q: *Mak tengah atas lantai ke? Yusman baring atas lantai ke?*

A: *Mak tidur atas lantai. Yusman tidur atas lantai.”*

[45] Mahkamah berpendapat bahawa sekiranya benar apa yang diceritakan oleh mangsa bahawa tertuduh telah menjilat kemaluan mangsa semasa mangsa sedang baring di atas lantai, nescaya mangsa tidak akan bangun dan duduk di atas katil yang terletak berdekatan dengan tempat tertuduh berada (iaitu berdekatan dengan tingkap) selepas kejadian tersebut. Sebaliknya, mangsa sepatutnya bertindak keluar dari bilik tidur tersebut dan tidur di bilik kakaknya, Lisa, yang terletak bersebelahan sahaja dengan bilik tidur SP2, seperti yang ditunjukkan dalam rajah kasar tempat kejadian seperi di Ekshibit P4 dan P5.

[46] Berdasarkan keterangan, kedudukan katil adalah bersebelahan dengan tingkap sebagaimana yang dapat dilihat dalam gambar No. 4, Ekshibit P3. Mangsa ketika kejadian telah pun berumur lebih kurang 10 tahun. Walaupun masih di bawah umur, Mahkamah percaya bahawa mangsa mempunyai tahap kematangan yang memadai untuk berfikir secara waras dan mengambil tindakan sewajarnya bagi menjauhkan diri daripada tertuduh sekiranya kejadian jilat kemaluan tersebut benar-benar berlaku. Mahkamah mendapati bahawa mangsa merupakan seorang kanak-kanak yang matang dan mampu bertindak rasional dalam keadaan tersebut.

- [47] Tambahan pula, selepas kejadian yang didakwa berlaku sekitar bulan Julai tahun 2021 tersebut, keterangan menunjukkan bahawa mangsa masih lagi tidur di bilik tidur yang sama dengan tertuduh dan SP2 sehinggalah SP2 dan tertuduh bercerai pada bulan November 2021, walaupun mangsa mendakwa membenci dan marah terhadap tertuduh selepas kejadian tersebut. Mangsa sendiri menyatakan bahawa hanya sesekali sahaja beliau tidur bersama kakaknya, Lisa, di dalam bilik tidur Lisa.
- [48] Mahkamah berpendapat bahawa sekiranya benar dakwaan mangsa bahawa tertuduh telah menjilat kemaluannya dan mangsa tidak menyukai perbuatan tersebut, maka mangsa yang berumur 10 tahun dan dianggap matang sepatutnya mengambil langkah untuk cuba menjauhkan diri daripada tertuduh serta mengelakkan diri daripada tidur bersama-sama tertuduh dan SP2 di dalam bilik tidur yang sama, bagi mengelakkan kejadian yang sama berulang. Walaupun terdapat keterangan bahawa selepas kejadian tersebut mangsa lebih kerap tidur di bilik Lisa, meskipun hubungan mereka tidak baik, namun fakta ini tidak menyokong dakwaan mangsa dengan meyakinkan.
- [49] Oleh kerana tingkah laku mangsa semasa, dan selepas kejadian adalah tidak selari dengan dakwaan bahawa mangsa telah menjadi mangsa serangan seksual sebagaimana yang telah dibincangkan di dalam para 44 hingga 48 di atas, maka Mahkamah bersetuju dengan hujahan pihak pembelaan

bahawa inferens daripada fakta-fakta ini menunjukkan bahawa kesalahan menjilat kemaluan oleh tertuduh adalah tidak berlaku. Oleh itu, Mahkamah berpendapat bahawa keterangan mangsa adalah tidak boleh dipercayai.

[50] Pihak pendakwaan dalam hujahan bertulis telah berhujah bahawa setiap mangsa jenayah seksual akan memberikan reaksi yang berbeza semasa dan selepas kejadian, memandangkan setiap individu adalah unik dan mempunyai cara tersendiri dalam menghadapi trauma. Menurut pihak pendakwaan, mangsa jenayah seksual mungkin menunjukkan pelbagai tingkah laku, termasuk berdiam diri, kekeliruan, atau bahkan bertindak seolah-olah tiada apa yang berlaku demi mengekalkan kestabilan emosi dan mental mereka. Justeru, tiada satu “cara yang betul” untuk bertindak selepas menjadi mangsa jenayah seksual.

[51] Setelah Mahkamah meneliti keseluruhan keterangan mangsa serta melihat sendiri “demeanour” mangsa semasa memberikan keterangan di Mahkamah, Mahkamah berpendapat bahawa reaksi dan keterangan mangsa berhubung kejadian jilat kemaluan tersebut; baik semasa mahupun selepas kejadian adalah tidak meyakinkan dan tidak boleh diterima pakai, sebagaimana yang telah dihuraikan dalam para 44 hingga 49 di atas. Sehubungan itu, Mahkamah menolak hujahan pihak pendakwaan berkenaan isu ini.

[52] Selain itu, Mahkamah juga berpendapat bahawa mangsa

mempunyai motif apabila membuat tuduhan terhadap tertuduh berhubung dakwaan bahawa tertuduh telah menjilat kemaluannya pada sekitar bulan Julai 2021 tersebut. Berdasarkan keterangan, mangsa hanya menceritakan kejadian tersebut kepada SP2 selepas melihat SP2 bergaduh dengan tertuduh di dalam kereta pada 10 November 2021, iaitu kira-kira empat bulan selepas kejadian didakwa berlaku. Alasan yang diberikan oleh mangsa bahawa beliau tidak berpeluang untuk memberitahu SP2 kerana tertuduh sentiasa bersama SP2 adalah tidak munasabah.

[53] Setelah meneliti keterangan saksi-saksi pendakwaan, Mahkamah mendapati bahawa mangsa sebenarnya mempunyai banyak peluang untuk memberitahu mengenai kejadian tersebut kepada SP2. Mangsa sendiri dalam keterangannya mengakui bahawa beliau membantu SP2 berniaga makanan di gerai berdekatan rumah mereka di Suria Jaya E-Soho, Seksyen 16, Shah Alam, dari jam 11 pagi hingga 6 petang sejak Julai hingga November 2021, yang mana ada kalanya hanya mangsa dan SP2 sahaja yang berniaga, tanpa kehadiran tertuduh. Selain itu, SP2 di dalam keterangannya turut mengakui bahawa beliau banyak meluangkan masa bersama mangsa. Namun begitu, Mahkamah mendapati bahawa mangsa tidak pernah membuat sebarang aduan kepada SP2 mengenai dakwaan bahawa tertuduh telah menjilat kemaluannya.

[54] Walaupun mangsa menafikan mempunyai motif terhadap

tertuduh, namun apabila dilihat secara keseluruhan keterangan mangsa, Mahkamah berpendapat bahawa mangsa mempunyai motif untuk memisahkan SP2 dan tertuduh. Ini adalah disebabkan oleh kenyataan mangsa sendiri yang mengatakan bahawa beliau sering melihat SP2 dan tertuduh bergaduh sejak awal perkahwinan mereka sehingga bercerai di mana SP2 dan tertuduh telah berkahwin pada April 2021, dan telah bercerai pada November 2021. Keterangan ini turut disahkan sendiri oleh SP2, yang mengatakan bahawa beliau sering bergaduh dengan tertuduh kerana tertuduh kerap menipu SP2, dan SP2 lah yang menanggung segala perbelanjaan sepanjang perkahwinan mereka sebagaimana keterangan SP2 seperti berikut:

“Q: Siapa yang tak terima?

A: No 2 dan 3.

Q: Nama?

A: Sarah dan Danial.

Q: Adakah anak-anak yang lain tu menerima?

A: Kurang menerima tapi sebab dah nikah kan so mereka terpaksa jugalah menerima walaupun berat.

Q: Kamu tahu tak kenapa mereka tak terima dan kurang menerima Yusman walaupun mereka tak kenal Yusman?

- A: *Sebab dia selalu kat rumah dan tak kerja.
Semua terbeban pada mak dia, saya yang
tanggung semua dari segi sewa rumah,
semua la makanan, dia punya rokok,
makanan dia, minyak motor, semua atas saya.*
- Q: *Waktu mereka tak terima waktu kamu kahwin
dengan beliau kan so mereka tak kenal lagi?*
- A: *Diorang ada dengar cerita dari sayalah. Cuma
lepas kahwin tu tengok dia dekat rumah selalu
so dorang macam tak puas hatilah.*
- Q: *Kamu hanya discover Yusman macam mana
ni selepas berkahwin?*
- A: *Selepas berkahwin baru tahu banyak perkara
yang negatif.”*

[55] Berdasarkan alasan-alasan yang dinyatakan di atas, Mahkamah memutuskan bahawa keterangan mangsa bukanlah satu keterangan yang “unusually convincing”. Keterangan mangsa berhubung kejadian tertuduh menjilat kemaluannya adalah meragukan. Mahkamah juga mendapati bahawa mangsa adalah seorang saksi yang tidak kredibel, iaitu tidak boleh dipercayai, dan keterangan yang diberikan oleh mangsa tidak boleh diterima oleh Mahkamah sebagai satu keterangan yang benar.

[56] Mahkamah berpendapat mangsa telah mereka-reka cerita

apabila mengatakan bahawa tertuduh telah menjilat kemaluannya pada hari kejadian. Justeru, keterangan mangsa berhubung dengan perbuatan tertuduh tersebut adalah tidak selamat untuk diterima sebagai bukti bahawa tertuduh telah menjilat kemaluan mangsa tanpa sebarang keterangan sokongan.

[57] Sehubungan itu, Mahkamah berpendapat bahawa keterangan sokongan adalah diperlukan bagi pihak pendakwaan untuk membuktikan elemen kedua dalam pertuduhan ini. Mahkamah merujuk kepada kes **PP v Mohamad Malek Ridhzuan Che Hassan [2013] 8 CLJ 359**, di mana Hakim Mahkamah Rayuan telah memutuskan seperti berikut:

- i. *Walaupun tidak terdapat peruntukkan undang-undang di Malaysia yang menghendaki bahawa keterangan pengadu dalam kes-kes seksual memerlukan keterangan sokongan, namun adalah menjadi amalan mahkamah untuk melihat keterangan demikian. Amalan ini telah dijelaskan dalam kes Din v. PP [1964] 1 LNS 242; [1964] MLJ 30 seperti berikut:*

But the desirability for corroboration of the evidence of the prosecutrix in a rape case (which in any event has not yet crystallized into something approaching a rule of law and which is still a rule of practice and of prudence) springs not from the nature of the witness but from the nature of

the offence. Never has it been suggested that the evidence of a woman as such invariably calls for corroboration. If a woman says her handbag has been snatched and if she is believed there can be no question of a conviction on such evidence being open to attack for want of corroboration. If, however, she complains of having been raped then both prudence and practice demand that evidence should be corroborated.

- ii. *Seperti mana juga kes-kes lain di mana keterangan sokongan diperlukan sebagai suatu amalan, sabitan bagi kesalahan kes-kes seksual boleh dibuat tanpa keterangan sokongan dengan syarat Mahkamah telah memberi amaran kepada dirinya mengenai bahaya untuk bergantung hanya kepada keterangan tersebut dan berpuas hati bahawa adalah selamat untuk mengenyahkan keterangan sokongan. Dalam kes PP v. Mardai [1949] 1 LNS 65; [1950] MLJ 33 Spencer Wilkinson J berkata di ms. 33:*

While there is no rule of law in this country that in sexual offences the evidence of the complainant must be corroborated; nevertheless it appears to me, as a matter of common sense, to be unsafe to convict in cases of this kind unless either the evidence of the complainant is unusually convincing

or there is some corroboration of the complainant's story.

- iii. *Walau apapun jua, pada pandangan kami, sekiranya keterangan pengadu adalah 'unusually convincing', sabitan dalam kes-kes seksual boleh dibuat tanpa keterangan sokongan. Kami bersetuju dengan proposisi undang-undang yang dinyatakan di dalam kes Kwan Peng Hong v. PP [2000] 4 SLR 96 (Mahkamah Tinggi), apabila Yong Pung How CJ berkata di ms. 104:*

But I also took great care to make clear that it is dangerous to convict on the words of the complainant alone unless her evidence is unusually compelling or convincing (Tang Kin Seng v. PP [197] 1 SLR 46 at 58, Teo Keng Pong v. PP [1996] 3 SLR 32 (at 340 and Soh Yang Tick v. PP [1998] 2 SLR 42 at 50). In short, the court is to be extremely cautious in relying on the sole evidence of the complainant for a conviction. The phrase 'unusually compelling or convincing' simply means that the complainant's evidence was so convincing that the prosecution's case was proven beyond reasonable doubt, solely on the basis of that evidence."

- iv. *Nampaknya Mahkamah-Mahkamah di India juga telah mengambil pendekatan yang sama, iaitu*

sekiranya keterangan pengadu dalam kes-kes seksual adalah kredible, dan meyakinkan, ia adalah mencukupi untuk mensabitkan tertuduh tanpa keterangan sokongan.

- [58] Berdasarkan kepada kes **PP v Mohamad Malek Ridhzuhan Che Hassan [supra]**, ianya adalah wajar (prudent) bagi Mahkamah untuk bergantung kepada keterangan sokongan sebelum mensabitkan seseorang tertuduh dalam kes-kes jenayah seksual. Ini bagi memastikan bahawa keterangan mangsa adalah benar dan boleh dipercayai, memandangkan secara umumnya kesalahan jenayah seksual hanya melibatkan seorang mangsa dan seorang tertuduh sahaja. Jenayah sedemikian lazimnya berlaku dalam keadaan tertutup, dan jauh daripada pengetahuan atau penglihatan umum.
- [59] Namun demikian, dalam kes di hadapan Mahkamah ini, tiada sebarang keterangan sokongan bebas yang dikemukakan oleh pihak pendakwaan untuk membuktikan secara prima facie elemen kedua ini. Tidak terdapat saksi mata di tempat kejadian, mahupun sebarang keterangan dokumentar yang dapat menyokong keterangan mangsa. Laporan polis (Ekshibit P7), keterangan SP1, SP2 dan SP4 bukanlah keterangan sokongan bebas yang boleh memperkukuh keterangan mangsa bahawa tertuduh telah menjilat kemaluannya, memandangkan laporan polis serta keterangan-keterangan

SP2 dan SP4 tersebut hanyalah berasaskan kepada apa yang telah diberitahu oleh mangsa kepada mereka berdua.

- [60] Walaupun **Seksyen 157 Akta Keterangan** memperuntukkan bahawa "In order to corroborate the testimony of a witness, any former statement made by him whether written or verbal, on oath, or in ordinary conversation, relating to the same fact at or about the time when the fact took place, or before any authority legally competent to investigate the fact, may be proved," namun Mahkamah berpendapat bahawa "former statement" yang dibuat oleh mangsa kepada SP2 dalam kes ini serta keterangan SP4 yang menjalankan siasatan kes ini adalah tidak memadai untuk dijadikan sebagai keterangan sokongan yang mencukupi bagi menyokong keterangan mangsa.

ELEMEN KETIGA – TERTUDUH ADALAH BAPA TIRI MANGSA

- [61] Berkenaan dengan elemen ketiga pula, Mahkamah tidak akan membincangkannya dengan lebih lanjut memandangkan pihak pembelaan tidak mempertikaikan hubungan antara mangsa dan tertuduh sebagai ayah tiri dan anak tiri semasa kejadian tersebut berlaku. Selain itu, pihak pendakwaan juga telah mengemukakan Surat Perakuan Cerai tertuduh dan SP2, yang menunjukkan bahawa SP2, iaitu ibu kandung kepada mangsa, telah berkahwin dengan tertuduh pada 12.4.2021, dan bercerai pada 11.11.2021 (rujuk Ekshibit P2: Surat Perakuan Cerai)."

KEPUTUSAN MAHKAMAH DI AKHIR KES PENDAKWAAN

[62] Justeru itu, berdasarkan prinsip penilaian maksima ke atas keterangan saksi-saksi pendakwaan yang diutarakan melalui kes-kes ***Balachandran V PP [2005] 1 CLJ 85 dan Looi Kow Chai [2003] 1 CLJ 734***, Mahkamah mendapati bahawa pihak pendakwaan telah gagal membuktikan kes prima facie terhadap tertuduh atas kesalahan yang dipertuduhkan dalam kes di hadapan Mahkamah ini, dan oleh yang demikian, tertuduh dilepas dan dibebaskan daripada pertuduhan pindaan tanpa dipanggil untuk membela diri.

Bertarikh pada 29 OGOS 2025

Disediakan oleh:

Rasyiah binti Ghazali

Hakim

Mahkamah Sesyen 8

Shah Alam

Selangor Darul Ehsan

PENDAKWA RAYA:

Puan Ruthra Raj Selvarajoo
Timbalan Pendakwa Raya
Mahkamah Sesyen 8
Shah Alam
Selangor Darul Ehsan

PEGUAMBELA TERTUDUH:

Encik Ameerul Aizat bin Noor Haslan
Tetuan Ameerul Aizat

